

ENGELSİZ HAYALLER

Hayattan hiçbir beklentim hiçbir amacım yoktu. Ailem yoktu ya da ben onlar için yoktum. İstenmiyordum o evde. Geceleri üvey annem ve babam tartışırlardı. Benim yüzümden hep benim yüzümden. Geceleri uykuya zar zor daldardım. Kulaklarımı tıkdardım istenmeyişlerime. Sabahı edemezdim bazı gecelerde ise. Sabahın kör karanlığında gözlerimi hep aynı güne açardım en ufak bir farklılık yok. Her gün yüreğimde bir burukluk. Gerçekler acıtıyordu yüreğimi. Param parçaydı umutlarım. Dayanaksızlardı.

Ne zaman bir hayal kuracak olsam gözlerim dalıyordu ayaklarıma. Yıkılıveriyordu kurduğum hayaller. Uzun uzun düşünürdüm ne olacağımı. Olanaksızdı şu halimle elimden bir şeylerin gelmesi. Yıllarımı aldı bu düşünceler. 13 yılımı koskoca 13 yıl. Düşünmekten yorulur hale gelmişim artık. Ve yine yeni bir gün. Sıradanlığımı koruyordu benim için. Gerçekleri durmadan yüzüme haykıran, hayal kurmama bir türlü izin vermeyen sandalyeme alışagelmiş bir zorlukla oturdum. Üvey annem gelip suratındaki bir türlü anlam veremediğim o ifadeyle bana bakıyordu. Üstümü değiştirmeme yardımcı olup bir cadı çizgi filminden fırlamışçasına bir ses tonuyla beni kahvaltıya çağırırdı. Kahvaltı yapmamıştım, babam yanağıma ufak bir öpücük kondurup işe gitti. Çantamı alıp büyük zorluklarla kapıdan çıktım.

Arkamdan bakan, o beni sevmediğini haykıran gözler ömrüm boyunca unutulamayacak kadar kazınmıştı yüreğime. Fütursuzca önüme baktım. En yakın arkadaşım Bora ile devam ettik yolumuza. Sonbahar eşlik ediyordu bize. Hayallerime benzetirdim sonbahar yapraklarını onlar bir mevsim benim hayallerim her mevsim dökülüyordu. Okulun bahçesine girdiğimde koşuşturan insanlar gözlerimi alıyordu. Sınıfa başka bir arkadaşımın yardımıyla çıkmıştım.

Öğretmenimiz sınıfa ağır adımlarla geliyordu. Suratında yine o mükemmel gülücükler vardı. Öğretmenimin sınıfa girmesiyle içime bir huzur doluyordu. Gerçi bence bu bütün arkadaşlarım için öyleydi. Melek hoca adı gibi melekti sanki. Gözlerimi ayırmazdım o deniz mavisini gözlerinden. Boğulurdum sanki. Biz ona meleşimiz derdik bu lafımız onun çok hoşuna giderdi. Saymakla bitmezdi güzellikleri. Çok güzel resim çizerdi ve şiir yazardı mesela. Günün ilk saatleri onun o mükemmel şiirleriyle geçerdi. Aşkını anlatırdı bizi sevmeyi anlatırdı şiirlerinde. Elinde bulunan birkaç dosyayı masasına koyarak onu merakla dinleyen gözlerle baktı.

“ Bugün şöyle yapalım arkadaşlar. Herkes istediği mesleği söylesin. Hayaller kuralım önümüze bir yol çizelim. Hayaller ufkumuzu aydınlatacak en parlak ışıklardır. Işıklarımızı bulalım.” dedi.

Sınıftan yalnız ben ve arkadaşım engelliydik. Sınıfta bazen alay konusu olsak da seviliyorduk. Ya da öyle olmasını isteyip onu hissediyorduk. Ben binlerce düşünceye boğulurken...

Öğretmenim:

“ Ege sen ne olmak istiyorsun ” dedi.

Elim ayağıma dolaşıyordu. Benimle dalga geçeceklerdi. Hayallerim ve korkularım en çetin savaşlarından birini gerçekleştiriyordu.

Öğretmenimin:

“ Ege? ” diye seslenişiyse daldığım düşüncelerden kırmızı bir surat ifadesiyle çıktım.

“ Ben, ben bilmiyorum ” dedim.

Ve daha da kızarmıştım. Güneş tüm anlamıyla ışıklarını bana vuruyordu ve ben kafamı bir an bile yerden kaldıramıyordum. O sırada zil çaldı. Öğretmenim yanıma gelerek... Suratında bir nehir misali keskin çökükleri iyice belirterek, bir anne misali şefkatle bakan gözleri doluvermişti. Kendini bize daha da yakınlaştırarak bize sarıldı. O zaman annemin yokluğunu hissetmemiştim. İşte belki annem yanımda yoktu ama o vardı işte annemi aratmayacak sıcak teni, şefkat dolu bakan gözleri, avucumda elleri vardı. Bana yaşamayı

hissettirmişti o an, hayallerime sarılmayı istedim bir bakışıyla. Nasıl oluyordu da bu kadar mutlu oluyordum onun kollarında nasıl? Küçük yüzümü yumuşak ellerinin içine aldı bir Bora'ya bir bana bakıyordu bizi sevdiğini söylüyordu deniz mavisini gözleriyle daha sonra, “ Ege ve Bora, sizin bir hayaliniz yok mu? ” dedi. İçten içe haykırıyordum hayalimi, geleceğin Atatürk'ü olacağım diyordum. Öğrencilerim olacak karşımda diyordum. Bora birden atılarak: “ Benim var, ressam olmak istiyorum, fakat ellerim yok ” derken hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Benim de sağ gözümden birkaç damla süzülürken aniden bende ağlamaya başladım. Gözlerimden bardaktan boşalırcasına hayallerim yağıyordu, binlerce hayal...

Öğretmenim:

“ Bakın arkadaşlar, sizin diğerlerinden farkınız yok ki. Bedeninizde bulunan hiçbir engel hayallerinizin önüne geçmemelidir eğer bir engeliniz varsa da o da hayallerinizin önüne koyduğunuz engeldir. Hayatta isterseniz yapamayacağınız hiçbir şey yok. ”

Sınıftan çıkarken gözlerini hiç ama hiç ayırmamıştı bizden. Bende dalıvermişim öğretmenin söylediği cümlelere bocalıyordum hayallerimin ve gerçeklerimin arasında. O sırada Bora:

“ Bilemiyorum acaba gerçekten olacak mı bilemiyorum, önümüzde o kadar çok engel var ki hayallerimizin önüne koyduğumuz engeller gerçekler bence. Eksiz, benim ellerim senin ayakların yok. ” hala ağlıyordu beni de garip bir suskunluk bürümüştü kara girdaplar içine çekiyordu. Ve etrafıma baktığımda yalnız olduğumu fark ettim. Daha sonra sınıftan ben de çıktım.

Rüzgâr suratıma çarpıyordu tüm soğukluğunu gerçekler kadar acıydı bu soğukluk. Eve gittiğimde binlerce hayal kırıklıklarıyla yılanmış yatağıma uzandım. Evde bir tek onunla konuşurdum beni bir tek o dinlerdi. Bora'nın ve öğretmenim dedikleri büyük bir savaş içindeydi beynim karmakarışık olmuştu. Oldukça yorulmuşum ve uyuyuvermişim. Ertesi gün Bora yanıma fazlasıyla mutlu bir şekilde gelmişti ve kendi düşüncelerinin tam zıttı olan cümleler dökülüyordu dilinden. Kulaklarıma inanamıyordum onu böyle görmek beni çok sevindiriyordu. Suratındaki gülücüklere gerçekten doyum olmuyordu. Sanki dün o lafları o değil de bir başkası söylüyordu. “ Ben bir ressam olacağım ” diyordu. Daha sonra öğretmenim yanıma gelip şu cümleleri fısıldadı:

“ Hayattan istediğini alabilirsin... İşte yalnızca iste ” dedi.

“ Bugün buradayım. Elimde tebeşir, kara tahtanın önündeyim. Karşımda binlerce Dostoyevski, Namık Kemaller, İbni Sinalar, Ömer Seyfettinler, Şinasiler var. Ben bugünümü ona borçluyum. Bana hayal kurmayı öğreten insana yeniden sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Şimdi arkadaşlar, herkes hayallerinin önündeki engelleri kaldırsın, özgür bırakın umutlarınızı, uçsunlar nereye isterlerse. Geleceğinizi, hayallerinize ve umutlarınıza bağlayın gökyüzüne salın onları. ”

“ Öğretmenim, arkadaşınıza ne oldu? ”

“ Çok iyi bir ressam, elleri yok fakat o önündeki engelleri kaldırdı ayaklarıyla çiziyor.

Gerçekten paha biçilmez eserleri var.”

“ Öğretmenim, bende doktor olacağım”

“ Ben asker olacağım. ”

“ Ben de ressam olacağım. ”

“ Ben de şair olacağım. ”

“ Bakın arkadaşlar bu benim başımdan geçen basit bir olaydı hayatımı değiştirdi. Geleceğim oldu ufak dediğim bu olay. Şimdi sırf anlatmamla bunları görüyorum gerçekten beni bugünlere getiren insana müteşekkirim. Ben eminim ki hepiniz başaracaksınız. Gözlerinizde ki yanan o arzu ışığı hiç sönmemelidir. Tüm kelimeler kifayetsiz kalıyor şu gördüğüm tablo karşısında. Bu günümüzü özetleyecek olursak: **BEDENİMİZDE Kİ HİÇBİR ENGEL HAYALLERİMİZE ENGEL DEĞİLDİR...**”

ADI: Rabia
SOYADI: BAL

25 Haziran 1995 de Ankara'da doğdum. İki kardeşiz. Lise öğrencisiyim. Şehit Ordonat Üst Çavuş Mahmut Özdemir ilköğretim okulundan mezun oldum. Öğrenimime Ankara/Yenimahalle Şentepe Lisesinde devam etmekteyim. Boş zamanlarımda şiir yazmayı, kitap okumayı, edebiyatla ilgilenmeyi çok seviyorum.

Bu yarışmaya katılmamdaki neden edebiyatla ilgilenmeyi çok sevdiğim için bu alanda kendimi geliştirmek adına bu tür yarışmalar katılıp uzmanlar tarafından yorum almak istiyorum.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.